

57. Протестиращи преводачи

За преводачите не е характерно да протестират. По принцип, те са хора уравновесени и спокойни, търпеливи и толерантни. Дори да се извършва несправедливост срещу тях, те едва ли биха надигнали глас, ако могат да преглътнат. Години наред те търпят своеволията на Външно и агенциите и преглъщат. Обаче преди три години в гърлата на някои преводачи заседна буца от наглостта на Външно и те не можаха да я преглътнат.

Тогава се появиха протестиращите преводачи. Те започнаха да участват в дискусиите на форума към петицията срещу новите изисквания на Външно към агенциите и тогава за пръв път се чу по-високо протестиращият глас на преводачите.

Протестиращите преводачи не искаха кой знае колко. Те протестираха срещу една единствена несправедливост – своето унищожение. И кой нормален човек не би протестирал срещу унищожението си? Кой би преглътнал заплахата за собственото си съществуване? Кой би мълчал, когато го изтикват към ръба на пропастта?

Възможно е някой, вместо да вика при смъртна опасност, да изпадне в ням ступор и да не издаде ни звук, ни стон. Много от преводачите замълчаха, не посмяха да гъкнат дори.

Други обаче надигнаха глас. Техният

протест, макар и слаб, придоби голяма сила и принуди редица институции да реагират, макар и вяло или неадекватно.

Преди три години първите писма на протестиращи преводачи достигнаха до подстъпите на непревземаемите учреждения. Това бяха слаби, начални изстрели, отправени от самотни бойци. Те нямаха за цел, нито имаха възможността да разтърсят из основи бюрократичната машина, смазваща преводаческото съсловие. Но тези първи изстрели отекнаха многократно чрез ехото на Интернет. Ако това беше станало преди години, може би никой нищо нямаше да чуе, но благодарение на новите технологии, протестите придобиват по-различна форма.

Първите протести на преводачи бяха отправени до омбудсмана като обществен защитник. Отначало той не показваше особено желание да реагира по адекватен начин. Бившата му длъжност на председател на върховен съд доста го спъваше, не можеше да се отърси от миналото си. Все пак, след месеци упорство от страна на протестиращите преводачи, се принуди да изпрати някакви отговори, поне формални.

Но протестиращите преводачи не се отчаяха и не спряха. Техните протести в защита на застрашената им професия продължиха с все по-голяма интензивност. Институциите, които бяха атакувани от протестиращите преводачи, станаха доста на брой. И въпреки че по-

вечето от тях упорито се отбраняваха, защитната им стена лека-полека започна да се пропуква.

С четвърт или половин уста някои признаха, че уредбата на преводаческата дейност у нас не просто е незаконна, а е направо липсваща. Други пък, щат, не щат, признаха, че Външно няма право да заверява подписите на преводачите. Трети си изкривиха душата и заявиха, че „правилникът“ на Външно е незаконосъобразен. Някои от институциите направо призоваха „правилникът“ да бъде отменен. Сред тези институции на първо място се нареди омбудсманът, което повиши рейтинга му сред протестиращите преводачи. Подкрепа оказа и Комисията за защита на конкуренцията.

След това в продължение на година се води окопна война, почти без престрелки. Залегнали в траншеите на своите учреждения, бюрократите обаче не се чувстваха спокойни и сигурни. Последва нов шурм срещу непревземаемата им цитадела. Този път тактиката беше сменена. Преводачите вече не се кланяха и не молеха „уважаемите“ дами и господа управници да им направят услуга, като отменятгнилия „правилник“. Този път вече протестиращите преводачи открито заявиха, че знаят, че „правилникът“ е гнил и че нищо друго не остава, освен да бъде изметен и хвърлен на бунището на историята.

За съжаление, бюрократите се оказаха

много търпеливи, а може би и със запушени носове, защото продължиха да не усещат страшната воня, издавана от разлагащия се „правилник“. Тази воня се разнасяше вече надлъж и шир из цялата ни мила родина, но бюрократите с отчаяни усилия се мъчеха да я понасят. Докога щяха издържат, не се знаеше, но не би могло да има жив и нормален човек на света, който да устои на такава смрад и да не си почисти къщата. Нашите бюрократи обаче винаги са държали първенството в това отношение и сигурно биха влезли в книгата на Гинес за най-дълго изтърпян разлагащ се труп на „нормативен“ акт, ако съществуваше подобен рекорд.